

D. Hatcher Childress

Fortidens flyvende fartøjer

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

FORTIDENS FLYVENDE FARTØJER

D. Hatcher Childress

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Fortidens Flyvende Fartøjer

Af D. Hatcher Childress
Uddrag fra *The Anti-Gravity Handbook*

(Oversættelse Hardy Bennis)

Det er en udbredt opfattelse i naturvidenskabelige kredse og blandt lægfolk, at nutidens mange teknologiske opfindelser først har set dagens lys i nutiden, men ældgamle skrifter oplyser i detaljer om flyvende fartøjer og krigsvåben, der var lige så avancerede som nutidens atomvåben.

Denne viden om fortidens indiske flyvende fartøjer stammer fra gamle indiske tekster, der har overlevet til nutiden. Der er ingen tvivl om, at disse tekster er autentiske. Mange er velkendte indiske digte, og der findes hundredvis af dem. Mange er endnu ikke oversat fra sanskrit.

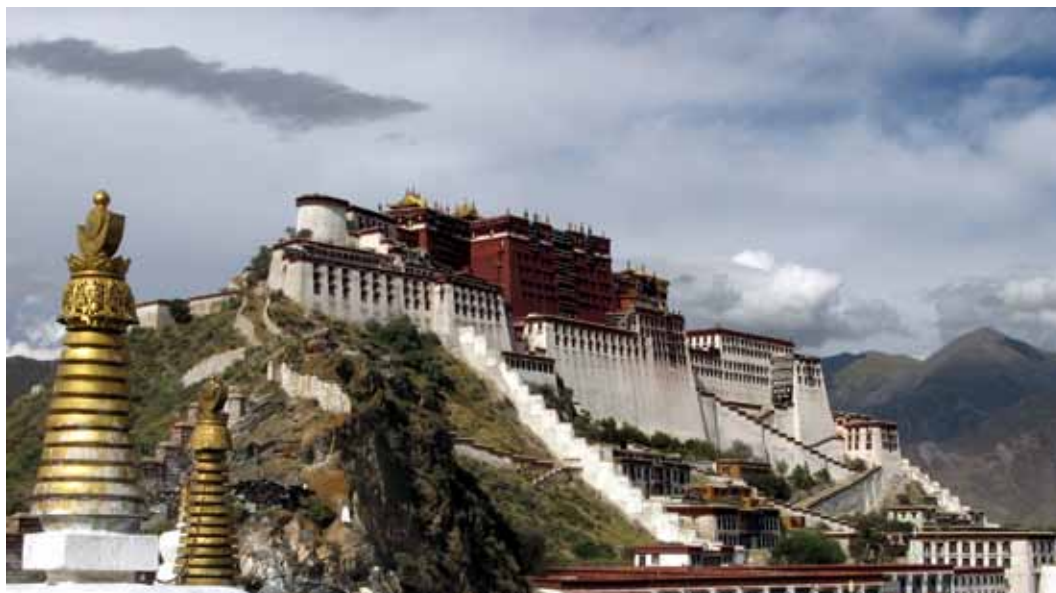

Ashoka og "de ni ukendte mænd"

Den indiske kejser Ashoka (billedet) lagde grunden til "*De ni ukendte mænds hemmelige selskab*", som bestod af anerkendte indiske videnskabsfolk, der sandsynligvis skulle katalogisere de mange videnskaber. Ashoka hemmeligholdt arbejdet, fordi han frygtede, at den avancerede videnskab, der blev fundet fra gamle indiske kilder og optegnet af disse mænd, ville blive benyttet til ondsindede formål – f.eks. krig – som Ashoka i højeste grad var imod.

"*De ni ukendte mænd*" skrev i alt ni bøger – sandsynligvis én hver. En af bøgerne hed: *Tyngdekraftens hemmelighed*. Denne bog er kendt af naturvidenskaben og anses for først og fremmest at beskrive "*kontrol over tyngdekraften*".

Bogen eksisterer uden tvivl stadig og opbevares i et hemmeligt bibliotek i Indien eller Tibet. Det er nemt at forstå Ashokas formål med at holde denne viden hemmelig, for Ashoka var opmærksom på det altødelæggende potentiale et sådant våben kunne have i fremtidige krige, fordi denne viden var årsag til ødelæggelsen af det indiske *Rama Imperium* for flere tusinde år siden.

Lhasa

Sanskrit-dokumenterne i Lhasa

I nyere tid opdagede kineserne nogle sanskritdokumenter i Lhasa i Tibet. De blev sendt til *Chandrigarh Universitetet* til oversættelse. Dr. Ruth Reyna fra universitetet oplyser, at dokumenterne er manualer til konstruktion af flyvende fartøjer. Drivkraften var "antityngdekraft", siger hun, og den bygger på et system, som svarer til "laghima" – menneskets ukendte kraft, som er af fysiologisk art (sandsynligvis æterisk). Det er en "centrifugalkraft, som er stærk nok til at modvirke tyngdekraftens træk". Ifølge hindu-yogier er det denne "laghima", der gør det muligt for et menneske at levitere.

Dr. Ruth Reyan sagde, at ombord på disse fartøjer, som man i teksterne kaldte "Astras", kunne de gamle indere ifølge dokumenterne, (som man regner med et flere tusinde år gamle), have sendt mennesker til andre planeter. Manuskripterne siges også at afsløre hemmeligheden ved "antima" – "usynlighedens kappe." Og "garima" – "evnen til at blive tung som et bjerg af bly."

Selvfølgelig tog nutidens indiske videnskabsmænd ikke teksten alvorligt, men de betragtede dem med større seriøsitet, da kineserne proklamerede, at de inkluderede visse data fra teksterne i deres rumprogram. Dette var første gang at en regering indrømmede, at man forskede i *anti-tyngdekraft*.

I de gamle skrifter står der ikke, at man faktisk havde fortaget rumrejser, men vigtig er det, at man fortæller om en planlagt rejse til Månen, men det vides ikke, om denne rejse virkelig blev gennemført. Alligevel har en af de store indiske digtere, *Ramayana* en særdeles detaljeret historie om en rejse til Månen i en "Vimana" (eller "Astra"), og her gives der faktuelle detaljer om en kamp på Månen med en "Asvin" (et atlantisk luftskib).

Rama imperiet

Dette er blot en lille del af de aktuelle vidnesbyrd om de gamle inderes brug af antityngdekraft og luftfartøjer. For at forstå teknologien skal man endnu længere tilbage i tiden. Det såkaldte *Rama Imperium* i det nordlige Indien og Pakistan udfoldede sig for mindst 15.000 år siden på det indiske subkontinent og udviklede sig til at blive en nation med mange smukke byer, hvoraf mange stadig findes i Pakistans ørken og i det nordlige og vestlige Indien.

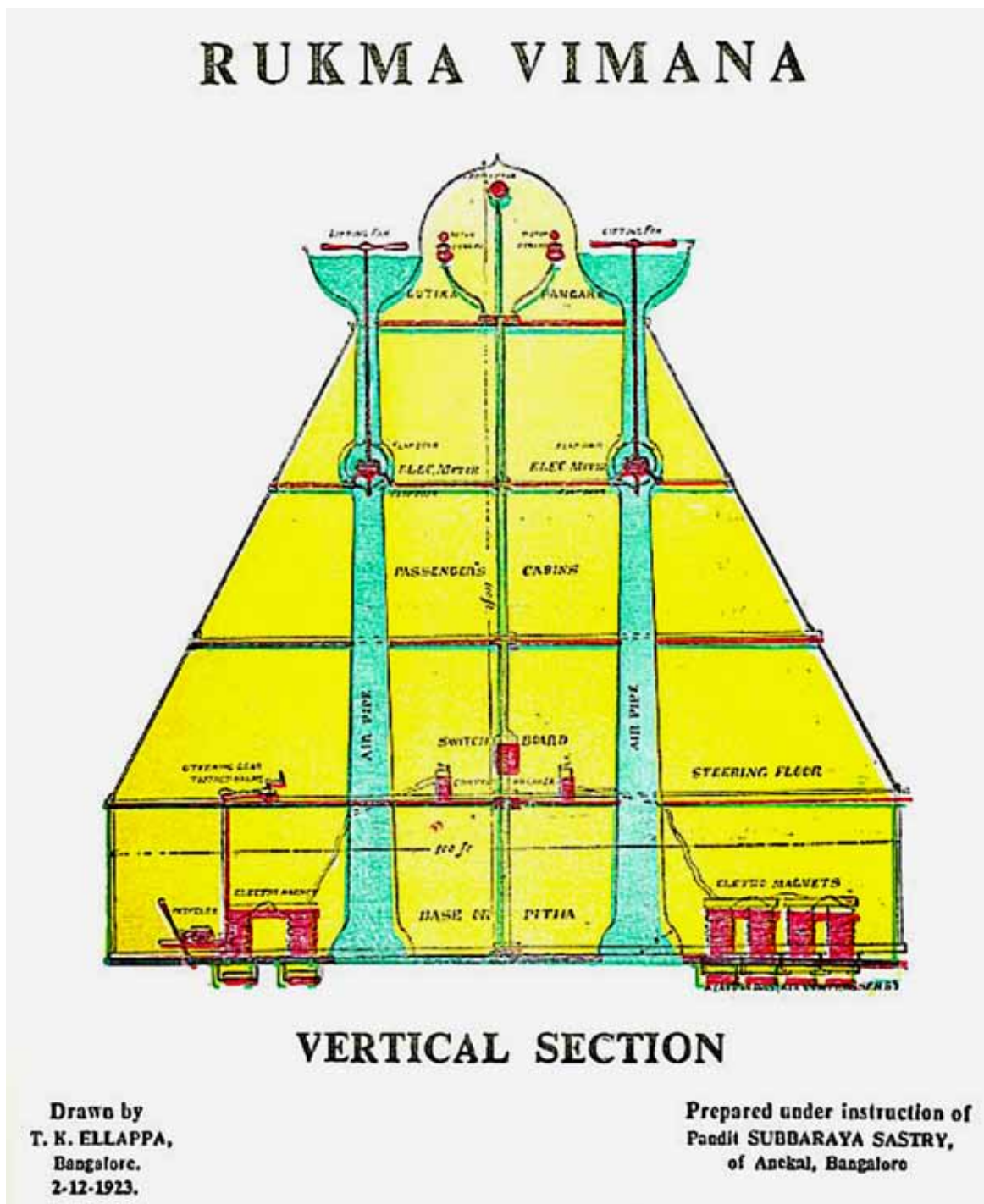

Hazara Rama tempel

Rama Imperiet eksisterede tilsyneladende samtidigt med den atlantiske civilisation midt i Atlanterhavet og blev regeret af "oplyse præstekonger", som herskede over byerne. Ramas syv store hovedbyer er kendt i de klassiske hindutekster som "Rishiernes syv byer".

“Vimanaer” – fortidens luftfartøjer

Ifølge de gamle indiske tekster havde man dengang luftfartøjer, som man kaldte “vimanaer”. De gamle tekster beskriver en vimana som en flyvende, cirkelrund dobbeltdækker med runde åbninger og en kuppel – meget lig beskrivelsen af nutidens ufoer. Den fløj med vindens hastighed og udsendte en harmonisk lyd. Der var mindst fire forskellige typer vimanaer – nogle var tallerkenformede – andre var cylinderformede.

De gamle indiske teksters omtale af vimanaerne er så mangfoldige, at det ville fylde flere bind at gengive beskrivelserne. De gamle indere, som selv konstruerede luftfartøjerne, skrev regulære manualer til de forskellige vimanaer. Nogle af dem er oversat til engelsk.

"*Samara Sutradhara*" er en videnskabelig afhandling, som beskriver en vimana-rejse fra alle vinkler. Der er 230 stanzer (kapitler), som beskriver konstruktion, take-off, rejse over store afstande, almindelig landing og nødlanding og endog eventuelle kollisioner med fugle.

I et indisk tempel fandt man i 1875 et dokument – "*Vaimanika Sastra*" – skrevet af Bharadvajy den Vise i 4. århundrede f.Kr. Teksten er skrevet på grundlag af en endnu ældre tekst. Teksten omtaler vimanaernes funktioner og inkluderer manøvrering, sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med lange flyvninger, forholdsregler ved stormvejr, tordenvejr med risiko for lynnedslag og hvordan man skifter fra solenergi til en energikilde, der lyder som antityngdekraft.

"*Vaimanika Sastra*" (eller "*Vymaanika-Shastra*") har otte kapitler med diagrammer, som beskriver tre typer luftfartøjer, der inkluderer instrumenter, som hverken kunne brænde eller knuses. Der nævnes også 31 essentielle dele og 16 materialer, som luftfartøjerne er fremstillet af, og de er i stand til at absorbere lys og varme, og netop derfor var de velegnede til fremstillingen af "Vimanaer." Dokumentet er oversat til engelsk.

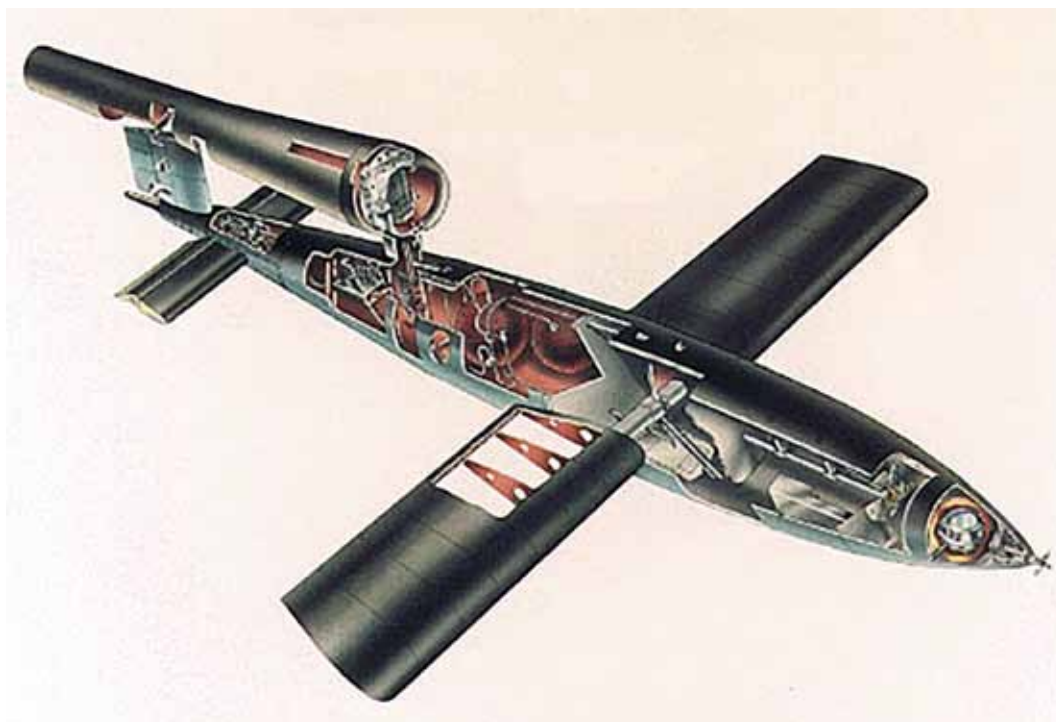

Antityngdekraft

Der er tilsyneladende ingen tvivl om, at vimanaer blev drevet frem af en slags antityngdekraft. Vimanaerne startede vertikalt og kunne løfte sig op i luften i stil med en helikopter. Bharadvajy den Vise refererer til ikke mindre end 70 autoriteter og 10 eksperter inden for luftfart i historien. Disse kilder er imidlertid gået tabt.

Vimanaerne parkerede man i en "*Vimana Griha*" – en slags hangar – og man oplyser at drivmidlet undertiden var en gullighvid væske og somme tider af en kviksølvblanding, men der er stor uoverensstemmelse mellem forfatterne om dette emne. Det er sandsynligt, at senere forfattere skrev under indflydelse af tidligere

tekster, og derfor blev de meget forståeligt usikre på principperne bag luftskibenes drivmiddel. Den "gullighvide" væske leder tanken hen på benzin, og muligvis havde Vimanaer flere forskellige drivmidler – og det indebærer, at de benyttede forbrændingsmotorer og muligvis endog jetmotorer.

V1 raket

Inspiration for nazisterne?

Det er interessant, at det var nazisterne, der udviklede den første operationelle pulserende rammotor til deres V1 raketter. Hitler og naziledelsen var bemærkelsesværdigt interesseret i det gamle Indien og Tibet, og de sendte ekspeditioner til begge lande tidligt i 1930'erne for at indsamle beviser – og muligvis fra disse kilder at erhverve videnskabelige informationer.

Ifølge "*Dronsparva*" (et afsnit i *Mahabharata*) og Ramayana var en vimana formet som en kugle og den bevægede sig med høj hastighed på en kraftig luftstrøm, som blev skabt af kviksølv. Den bevægede sig som en UFO, for den bevægede sig op og ned eller frem og tilbage i overensstemmelse med pilotens ønsker. Ifølge en anden indisk kilde – "*Samar*" – var vimanaer kraftmaskiner med glatte sider og med en mængde kviksølv, der skød ud af bagenden som en brølende flamme.

Et andet værk ved navn "*Samaranganasutradhara*" beskriver hvordan fartøjet var konstrueret. Det sandsynliggør, at kviksølv faktisk har noget at gøre med forbrændingen – eller snarere med styresystemet.

Det er interessant, at sovjetiske videnskabsmænd opdagede, hvad de kaldte "*æld-gamle instrumenter, der blev brugt til flyvende fartøjer*", i grotter i Turkestan og Gobi-ørkenen. Apparaterne er halvkugleformede objekter af glas eller porcelæn. Nogle er kegleformede og med en dråbe kviksølv indeni.

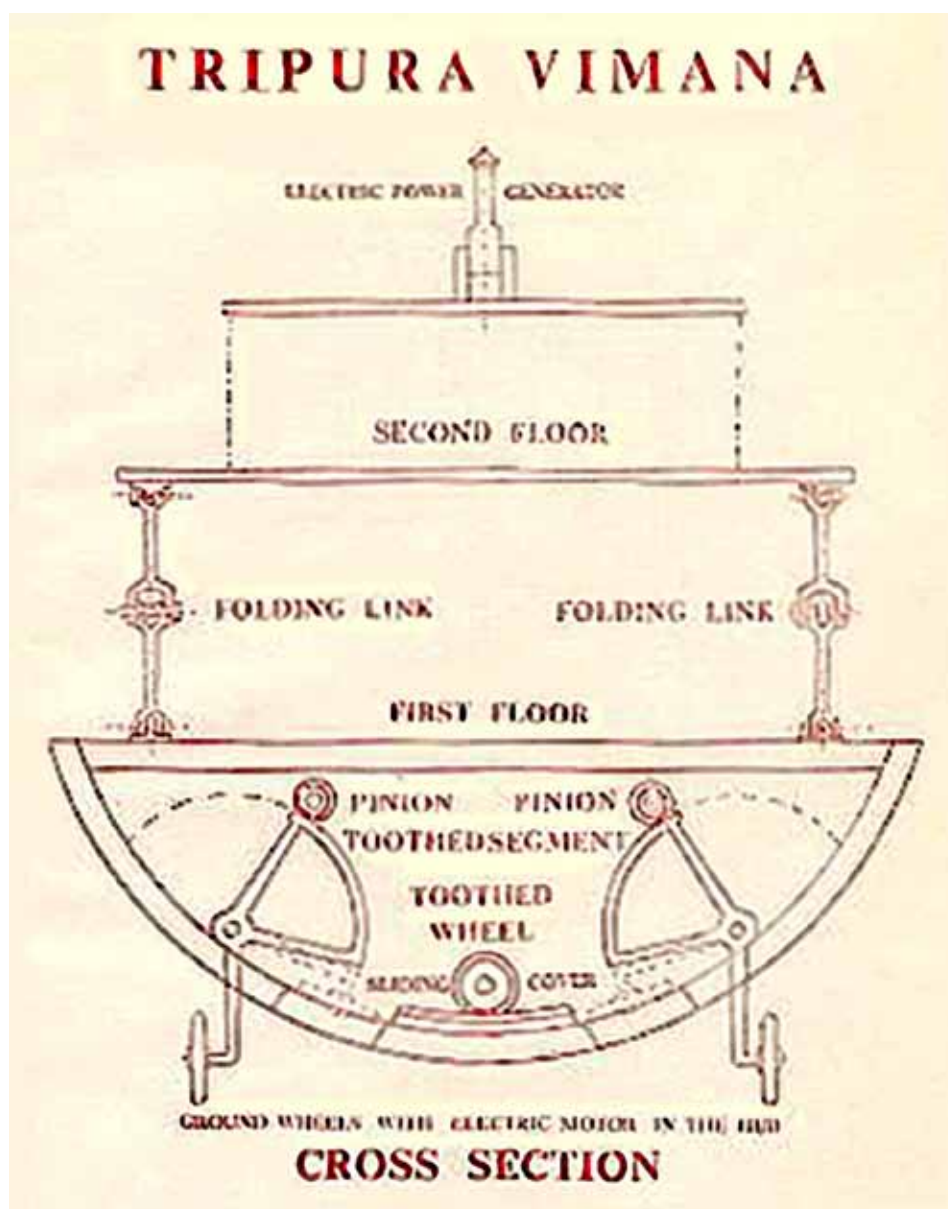
Fløj over hele verden

Det er indlysende, at de gamle indere kunne flyve over hele Asien i disse fartøjer og muligvis til Atlantis – og tilsyneladende også til Sydamerika.

Skrifter, der er fundet ved Mohenjodaro i Pakistan (som tilskrives en af "Rama Imperiets syv Rishi-byer"), og som stadig ikke er tydet, er også fundet andre steder – eksempelvis på de østlige Påskeøer. Skrifter fra de vestlige Påskeøer, som kaldes "Rongo-Rongo skrifterne" er heller ikke tydet, men de er ufatteligt identiske med Mohenjodaro-skrifterne. Var Påskeøerne mon lufthavn for Rama Imperiets Vimana-rute?

I "Mahavira af Bhavabhuti" (en Jain-tekst fra det 8. århundrede samlet fra ældre tekster og traditioner) kan man læse:

"Et luftfartøj, 'Pushpaka', transporterer mange mennesker til byen Ayodhya. Himlen er fuld af enorme flyvende maskiner – mørke som natten men holdt adskilt ved hjælp af gullige blink."

De gamle indiske digte, *Vedaerne*, som anses for at være de ældste blandt de oldindiske tekster, beskriver Vimanaer med forskellige former og størrelser: "*Ahni-hotra-vimana*" med to motorer, "*Elefant-vimana*" med flere motorer og andre typer, som var opkaldt efter isfuglen, ibisen og andre fugle og dyr.

Vimanaer blev anvendt i krig

Desværre blev vimanaer ligesom andre opfindelser ofte anvendt i krig. Hvis man skal tro de indiske tekster, brugte atlantiderne deres flyvende fartøjer, som de kaldte "*vailixi*", i et forsøg på at opnå verdensherredømme. Atlantiderne, som kaldes "*asvins*" i de indiske tekster, havde tilsyneladende endnu mere avanceret teknologi end inderne, og de havde i høj grad et mere krigerisk temperament.

Selvom man ikke kender nogle atlantiske tekster om atlantidernes flyvende *vailixier*, er der åndsvidenskabelige informationer fra teosofiske kilder, der beskriver deres luftfartøjer.

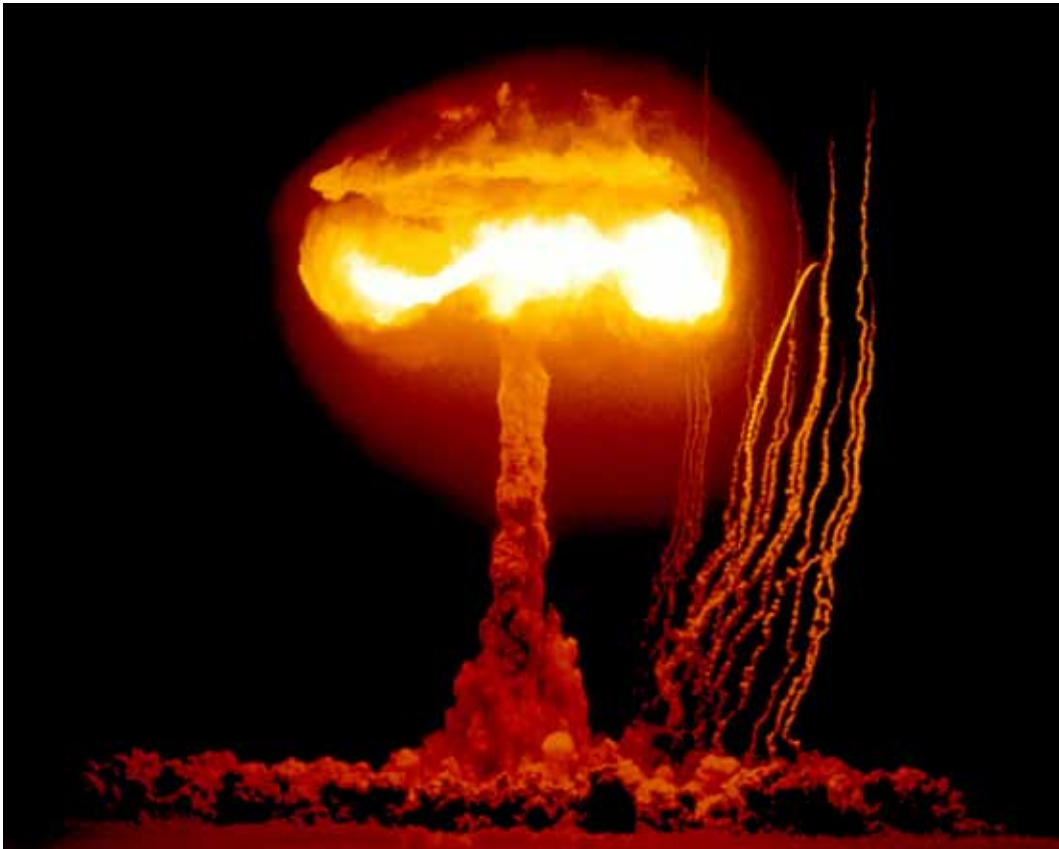
Eklal Kuesma – forfatter af *The Ultimate Frontier* – skrev i 1966 i en artikel, at *vailixier* først blev udviklet på Atlantis for 20.000 år siden, og de mest almindelige *vailixier* var tallerkenformede og med en trapezformet tværliggende sektion med tre halvkugleformede motorer på undersiden. De brugte en mekanisk antityngdekraft, som udviklede ca. 80.000 hestekræfter.

Ramayana, Mahabarata og andre tekster taler om frygtelige krige, som fandt sted for ti eller tolv tusinde år siden mellem Atlantis og Rama, hvor man brugte våben, som man ellers forestiller sig alene hører nutiden til.

Atomkrig i det gamle Indien?

Den gamle *Mahabarata* – en af kilderne til nutidens viden om vimanaer – fortæller om krigens rædselsfulde ødelæggelser:

"Våbnet var et enkelt projektil ladet med al Universets kraft. En hvidglødende søjle af røg og flammer så lysende som tusinde sole rejste sig i al sin uhyggelige stråleglans ... en tordensky af kraft ... et dødens sendebud i drabeligt format ... som forvandlede alt til aske ... hele Vrishnis´ race og Andhakas blev brændt til ukendelighed. Håret og neglene faldt af. Lervarer blev knust uden synlig grund og fuglenes farve blev forvandlet til hvid. Efter få timer var alle fødevarer inficeret. Soldaterne kastede sig i floden for at undgå ilden og for at desinficere sig selv og deres udstyr ..."

Meget tyder på at *Mahabarata* beskriver en atomkrig! Denne beskrivelse er ikke enestående, men kampe, hvor der anvendtes en fantastisk række af våben og flyvende fartøjer, er almindelige i de indiske digte. Et af digtene beskriver endog et Vimana-Vailix slag. Teksten beskriver meget præcist, hvordan en atomsprængning så ud, og det samme gælder effekten af den radioaktive forurening. At kaste sig i vandet var den eneste mulighed for lindring.

Radioaktive skeletter og sten af glas

Da Rishiernes by Mohenjodaro i sidste århundrede blev udgravet af arkæologerne, fandt de skeletter, som lå i gaderne. Nogle af dem holdt hinanden i hånden, som om en stor ulykke pludselig ramte dem. Disse skeletter er de mest radioaktive, man nogen sinde har fundet – i lighed med dem man fandt efter Hiroshima og Nagasaki.

Fortidsbyer med mursten og stenvægge, der bogstaveligt er sammensmeltede og forvandlet til glas, findes i Indien, Irland, Skotland, Frankrig, Tyrkiet og andre steder. Der findes ingen logiske forklaringer på at sten, befæstninger og byer forvandles til glas – bortset fra atomsprængninger. I den velorganiserede by Mohenjodaro, der var udstyret med sanitære rørledninger, som overgår de systemer, man ser i nutidens Pakistan og Indien, var gaderne overstrøet med sorte klumper af glas. Disse glaskugler viste sig at være lerpotter, der var smeltet under ekstrem varme.

Denne sten af glas, der er fundet i den libyske ørken, stammer muligvis fra sprængningen af en atombombe engang i fortiden.

Dette glas består primært af kvarts og feldspat, der smeltede under en atomekspllosion i nutiden. Glasset har normalt en lys grøn farve, men i nogle tilfælde har det andre farver.

Naturkatastrofen, som medførte Atlantis undergang (den sidste af de store "syndfloder", der fandt sted 9.564 f.Kr.), og atomkrigen, der resulterede i Rama-imperiets udradning, fik verden til at kollapse og bombede civilisationerne tilbage til stenalderen. Først flere tusinde år senere begynder det, der nu kaldes historisk tid. Imidlertid ser det ud til, at ikke alle Atlantis' og Ramas vimanaer og vaillixier var gået tabt. I mindst et tusinde år var adskillige af dem stadig i brug – hvilket bevidnes af Ashokas' "ni ukendte mænd" og Lhasa-manuskripterne.

Opbevaret i hemmelige broderskaber

At de hemmelige selskaber eller broderskaber, som består af ophøjede, oplyste sjæle, har opbevaret disse opfindelser, deres videnskab, historie etc., er ikke overraskende. Mange kendte historiske personligheder inklusive Jesus, Buddha, Lao Tse, Kungfutse, Zarathustra, Mahavira, Quetzalcoatl, Akhenaton, Moses og flere senere skikkelser – samt mange ukendte personer, var medlem af sådanne hemmelige broderskaber.

Det er bemærkelsesværdigt, at da Alexander den Store invaderede Indien for mere end to tusinde år siden, fortæller han i sine historiske optegnelser, at man på et tidspunkt blev angrebet af flyvende, flammende skjolde, som skræmte hans hær og kavaleri, og derfor blev han drevet på tilbagetog. Disse flyvende fartøjer anvendte åbenbart ikke atombomber eller strålekanoner imod Alexanders hær, og han kunne derfor fortsætte sit indiske erobringstogt.

Mange forfattere gætter på at disse broderskaber skjulte nogle af deres vimanaer og vaillixier i hemmelige grotter i Tibet eller andre steder i Centralasien. Og Lop Nor ørkenen i det vestlige Kina er kendt for at være et område med et stort Ufo-mysterie. Måske opbevares der stadig flere af disse forhistoriske luftfartøjer i underjordiske baser i stil med dem amerikanerne, englænderne og russerne har bygget rundt omkring på Jorden i de seneste årtier?

Imidlertid kan al UFO-aktivitet ikke kategoriseres som gamle Vimanaer, som af en eller anden årsag foretager rejser til Månen. Utvivlsomt stammer nogle fænomener fra verdens militær – andre muligvis fra andre planeter. Og naturligvis er mange UFO-observationer bare tågebunker, skyformationer, lysfænomener, almindelige fly eller simpelthen fup og hallucinationer, men samtidig er der et bemærkelsesværdigt stort antal UFO-observationer, som må betegnes som seriøse og velunderbyggede.

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk